

 [instagram.com/publikpraktikum](https://www.instagram.com/publikpraktikum)

 [facebook.com/publikpraktikum](https://www.facebook.com/publikpraktikum)

www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:
Cassandra Clare
LORD OF SHADOWS

Copyright © 2017 by Cassandra Claire, LLC
All rights reserved.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2019

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVODILAC:

Miroslav Bašić Palković

LEKTURA:

Milica Rakić

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

КЛЕР, Касандра, 1973-

Gospodar senki/Kasandra Kler; [prevod Miroslav Bašić Palković] – Beograd: Publik Praktikum, 2019 (Zemun: Alpha print). – 396 str.; 20 cm – (Saga mračne veštine; 2)

Prevod dela: Lord of Shadows/Cassandra Clare –
Tiraž 1.000 – Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-6035-619-4

COBISS.SR-ID 280038924

SAGA MRAČNE VEŠTINE
K N J I G A D R U G A

Gospodar senki

K A S A N D R A K L E R

Za Džima Hila

Rekoh mu: tuga i bol.

A on reče: samo ih se ti drži.

Rana je mesto kroz koje svetlost u tebe dopire.

- Rumi

DEO PRVI

Snovidija

Snovidija*
Edgara Alana Poa

Putem mraka oblak-slapa
gde anđela zlih se sklapa
let; Idol Noć – noć snuje,
s crnog trona svog caruje –
tek nedavno, sa Slemenâ,
iz stravične maglobajke
stigoh tu, sa zemljokrajke,
van prostora i vremena.

Bezdne dolje, sred bukova,
golem-gore, jaz-lukova,
hum vrh huma skokom lud!
U pučina strasnih žud –
mora žude, bez pretrga
u nebo što oganj rga,
jezera se šire, duže,
a mrtve im vode kruže,
usamljenim drhat-snima,
snegovima-ljljanima.

Na sve strane vode neme,
tih jezera stravno streme,
zimogrozno, bolno-žalno,
uz ljljana sneg, pečalno –
tih je žubor, večan, krinski
rekâ, čukâ, sve planinski* –
mrak, rit, treset vodurina.

Akrepa i žaburina –
Kroz odzvona gluhih hule
muklim vriskom ječe gûle
davnoprošlih uspomena.
U belini od koprena
putnik, zgrbljen, vidi roj
prijatelja što ih uze
zemlja, neba, kroz jad, suze.

* Prevod Stanislava Vinavera.

Kog brigama život slama,
oblast mu je mira sama,
ko životom gre, bez nada
san mu ovo El-Dorada.
Al putnik što onud bludi,
ne sme, poput zemskih ljudi,
da rasklopi oči, zene,
prizorima zanesene.
Car tog kraja smrtnom brani,
trepavica uzdig rani:
duša žalna kud bi makla
kroz mračna sve gleda stakla.

Putem mraka oblak-slapa
gde anđela zlih se sklapa
let; Idol Noć – noć snuje,
s crnog trona svog caruje –
bludaš tu sa zemljokrajke,
iz stravične maglobajke.

MRTVE VODE

Kit je tek nedavno otkrio šta je mlat, a sad su mu, eto, visili iznad glave s držača, blistavi, oštri i smrtonosni.

Nikada ranije nije video ništa slično oružarnici Instituta Los Anđelesa. Zidovi i podovi bili su od belo-srebrnog granita od kojeg su bili napravljeni i stolovi raspoređeni po sobi, zbog čega je čitavo to mesto ličilo na postavku oružja i oklopa u nekom muzeju. Bilo je i palica, buzdovana, dovrtljivo izrađenih štapova, ogrlica, čizama i postavljenih jakni u kojima su se krila tanana, pljosnata sečiva za bodenje i gađanje. Topuza prekrivenih jezivim bodljama i samostrela svih veličina i vrsta.

Sami granitni stolovi bili su prekriveni gomilom svetlucavog oruđa isklešanog od *adamasa*, materije slične kvarcu koju su Senolovci vadili iz zemlje i koju su samo oni znali da pretvore u mačeve, sečiva i stele. Kitu je mnogo zanimljivija bila stalaža s bodežima.

Nije da je preterano žudeo da nauči kako da se koristi bodežom – nije to bilo ništa više od opšteg zanimanja koje, kako je pretpostavljao, većina tinejdžera iskazuje prema smrtonosnom oružju, ali bi i pored toga radije želeo da mu daju u ruke mašinku ili plamenobacač. Bodeži su, međutim, bili prava umetnička dela s drškama prekrivenim intarzijama od zlata, srebra i dragog kamenja – plavih safira, kabošon-rubina, crnih dijamantata, svetlucavih šara u obliku trnja urezanih u platinu.

Mogao je da se seti bar njih troje sa Senovitog vašara koji bi kupili tako nešto od njega za dobar novac, bez ikakvih pitanja.

Možda čak i četvoro njih.

Skinuo je teksas jaknu koju je imao na sebi – nije znao tačno kojem je Blektornu prvobitno pripadala; kad se probudio prvo jutro nakon dolaska na Institut, otkrio je hrpu sveže oprane odeće u podnožju kreveta, pa je navukao tu postavljenu jaknu. Nazreo je sebe u ogledalu na drugom kraju sobe. Tršava plava kosa i nekoliko preostalih modrica koje su mu bledele na beloj koži. Povukao je rajsferšlus na jednom od unutrašnjih džepova, pa je počeo da trpa u njega futrole s bodežima, birajući one s najkitnjastijim drškama.

Vrata oružarnice naglo su se otvorila. Kit je vratio bodež koji je držao nazad na policu, pa se žustro okrenuo. Mislio je da se neopaženo iskrao iz svoje sobe, ali ako je išta shvatio za ovo kratko vreme koje je proveo na Institutu, onda je sigurno shvatio da Džulijan Blektorn sve primeti i da se njegova braća i sestre uvek motaju negde oko njega.

Ali nije se radilo o Džulijanu. Ovo je bio neki mladić kojeg Kit nikada ranije nije video, mada mu je zbog nečega delovao poznato. Bio je visok, zamršene plave kose i senolovačke građe – širokih ramena, mišićavih ruku, prekrivenih redovima crnih Znakova nalik runama koji su im služili za zaštitu i koji su mu sada virili ispod kragne i rukava majice.

Oči su mu bile neobične tamnozlatne boje. Na jednom prstu nosio je glomazni srebrni prsten nalik mnogim drugim Senolovcima. Ugledavši Kita, podigao je obrvu.

„Sviđa ti se oružje, ha?” pitao je.

„Valjda.” Blago je odstupio prema jednom od stolova nadajući se da mu bodeži u džepu neće zazveketati.

A onaj muškarac pride polici po kojoj je Kit pre toga preturao i uze upravo taj bodež koji je ispustio. „Dobar si izabrao”, rekao je. „Vidiš šta je urezano u dršku?”

Nije ništa video.

„Napravio ga je jedan od potomaka Vejlanda Kovača koji je skovao Duren-dala i Kortanu.” Obrnuo je bodež prstima pre nego što će ga vratiti na policu. „Nije toliko poseban kao Kortana, ali se bodeži poput ovog uvek vraćaju u ruku onoga ko ih je bacio. Što je vrlo korisno.”

Kit se nakašljao. „Mora da mnogo vredi”, rekao je.

„Čisto sumnjam da Blektornovi nameravaju da ga prodaju”, rekao mu je lakonski. „Ja sam, inače, Džejs. Džejs Herondejl.”

Zastao je. Očito je očekivao nekakvu reakciju, ali Kit je čvrsto rešio da mu je ne uputi. Prezime Herondejlovih bilo mu je i te kako poznato. Gotovo da je imao osećaj da je to bila jedina reč koju su mu u poslednje dve nedelje upućivali. Što, ipak, nije značilo da je hteo da ovom momku – Džejsu – pruži zadovoljstvo koje je očigledno očekivao.

Džejsa nije mnogo tangiralo Kitovo ćutanje. „A ti si Kristofer Herondejl.”

„Otkud znaš?” pitao je Kit ravnim, nezainteresovanim tonom. Prezirao je prezime Herondejlovih. Mrzeo je samu tu reč.

„Po porodičnim crtama lica”, odgovorio je Džejs. „Ličimo. Štaviše, ti ličiš na mnoge Herondejlove koje sam viđao na slikama.” Zastao je. „A i Ema te je uslikala telefonom i poslala mi sliku.”

Ema. Ema Karsters spasila je Kitu život. Doduše, posle toga i nisu nešto stigli da popričaju – nakon smrti Malkoma Fejda, vrhovnog vešca Los Anđelesa, nastao je opšti metež. On tada nikome nije bio od preče važnosti, a pritom je imao neki utisak da ga ona doživljava kao klinca. „Dobro, hajde. Ja sam Kit Herondejl. Stalno mi to ponavljaju, mada meni to ništa ne znači.” Stegnuo je vilicu. „Ja sam Vrana. Kit Vrana.”

„Znam da ti je otac to rekao. Ali ti si ipak Herondejl. A to ipak nešto znači.”

„Šta? Šta bi to moglo da znači?” pitao je Kit ljutito.

Džejs se naslonio o zid oružarnice, tik ispod okačenih masivnih klejmora*. Kit se ponadao da će mu jedan možda pasti na glavu. „Znam da znaš za Senolovce”, rekao je. „Mnogi znaju za njih, pogotovo Podzemljaši i običnjaci koji poseduju Vid. A i ti si mislio da si upravo to, zar ne?”

* Teški škotski mačevi koji se drže s obe šake. (Prim. prev.)

„Nikada nisam sebe smatrao običnjakom”, odgovorio je Kit. Zar Senolovci nisu svesni kako drugima zvuči kad upotrebe tu reč?

Džejs ga, međutim, nije slušao. „Senolovačko društvo i istorija... to već i nije nešto za šta većina onih koji nisu Nefilimi zna. Senolovački svet sačinjen je od porodica, svaka ima svoje prezime koje se poštuje. Svaka porodica ima sopstvenu istoriju koja se prenosi s kolena na koleno. Na sopstvenim leđima nosimo slavu i breme svoga prezimena, i dobro i loše što su naši preci počinili, i tako čitavog života. Nastojimo da osvetlamo svoje prezime, da bi oni koji dolaze nakon nas nosili manji teret.” Prekrstio je ruke preko grudi. Zglobovi su mu bili prekriveni Znakovima; onaj na levoj nadlanici ličio je na otvoreno oko. Kit je zapazio da takav imaju svi Senolovci. „Prezime ima duboki značaj među Senolovcima. Herondejlovi su porodica koja je kroz mnoga pokolenja oblikovala sudbinu Senolovaca. Nije nas još mnogo preostalo – štaviše, svi su mislili da sam ja poslednji. Jedino su Džem i Tesa verovali da i ti postojiš. Dugo su te tražili.”

Džem i Tesa. I oni su mu, pored Eme, pomogli da pobegne demonima koji su mu usmrtili oca. Oni su mu i ispričali onu priču: priču o nekom Herondejlu koji je izneverio prijatelje i pobjegao i otpočeo novi život daleko od ostalih Nefilima. Novi život i novi ogranak njihove porodice.

„Čuo sam za Tobijasa Herondejla”, rekao je. „Ja sam, dakle, potomak velike kukavice.”

„Svi mi imamo svoje nedostatke”, rekao je Džejs. „Nije baš svaki član tvoje porodice strava. Ali kada se ponovo budeš video s Tesom, a hoćeš, ona će ti ispričati za Vila Herondejla. I Džemsa Herondejla. I za mene, naravno”, dodao je skromno. „Ja sam veliko ime među Senolovcima. Mada, ne bih da se sad osećaš nesigurno zbog toga.”

„Uopšte se ne osećam nesigurno”, rekao je Kit ne verujući šta čuje. Doduše, bilo je neke iskre u Džejsovom oku dok mu se obraćao koja mu je nagoveštavala da možda ne misli sve što kaže sasvim ozbiljno, ali nije bilo lako proceniti. „Više se osećam kao neko ko želi da bude ostavljen na miru.”

„Znam da nije lako prihvatiti sve ovo na brzinu”, dodao je Džejs. Ispružio je ruku i potapšao Kita po leđima. „Ali Klari i ja ćemo ostati ovde koliko god bude bilo potrebno dok se ti ne...”

Kad ga je potapšao po leđima, jedan od bodeža ispade iz Kitovog džepa. Zvечно je na pod između njih odakle zatrepta na granitu poput optužujućeg oka.

„Tako dakle”, reče Džejs u nastalom tajcu. „Kradeš, vidim, oružje.”

Svestan suludosti poricanja nečega sasvim očiglednog, Kit ne reče ništa.

„Dobro, slušaj, znam da ti je otac bio prevarant, ali ti si sada Senolovac i... čekaj, šta još imaš u toj jakni?” pitao je Džejs. Izveo je neki složeni potez levom čizmom zahvaljujući kojem bodež polete uvis. Vešto ga je zgrabio u vazduhu i ovom s drške zablistao rubini. „Skidaj je.”

Kit je čutke strgao jaknu sa sebe i bacio je na sto. Džejs je prevrnuo kako bi proverio unutrašnji džep. Oboje se čutke zagledaše u svetlucaća sečiva i drago kamenje.

„Dakle”, rekao je Džejs. „Nameravao si da pobegneš, jelda?”

„Što bih ostao ovde?” Kit se odjednom prodrao. Znao je da ne bi smeo, ali nije mogao da se obuzda – bilo mu je previše svega: gubitak oca, mržnja prema Institutu, nadmenost Nefilima, njihovo zahtevanje da prihvati neko prezime za koje ga nije bilo briga i za koje nije ni želeo da ga bude briga. „Nije mi mesto ovde. Možeš da mi pričaš koliko god hoćeš o mom prezimenu, ali meni ono ništa ne znači. Ja sam sin Džonija Vrane. Čitav život se obučavam da postanem

kao moj tata, a ne kao ti. Ti mi nisi potreban. Niko mi od vas nije potreban. Potrebno mi je samo malo novca da imam za početak, pa da otvorim sopstvenu tezgu na Senovitom vašaru."

Džejs je začkiljio zlatnim očima i Kit prvi put ugleda tračak oštroumnosti pod tom njegovom nadmenom, šaljivom fasadom. „I šta bi prodavao? Tvoj tata je prodavao podatke. Potrošio je mnogo godina i mnogo loših vradžbina da bi izgradio te njegove veze. Zar i ti hoćeš da prodaš sopstvenu dušu na takav način, da bi životario od danas do sutra na rubu Podzemlja? I šta ćemo s onim što ti je ubilo oca? Gledao si ga kako umire, zar ne?"

„Demoni..."

„Da, ali neko je morao da ih pošalje. Zaštitnik možda jeste mrtav, ali to ne znači da tebe više niko ne traži. Imaš petnaest godina. Možda i misliš da želiš da umreš, ali veruj mi – ne želiš."

Kit proguta knedlu. Već je danima pokušavao da zamisli sebe kako stoji za tezgom na Senovitom vašaru. Ali istini za volju, na vašaru je oduvek bio siguran samo zbog tate. Zato što su se ostali pribojavali Džonija Vrane. Šta bi mu se desilo tamo bez tatine zaštite?

„Ali ja nisam Senolovac", rekao je. Pogledao je oko sebe – bio je okružen gomilom oružja, hrpama *adamasa*, opravom, oklopima i opasačima. Smešno mu je sve to bilo. Pa nije on nindža. „Čak i da želim da budem jedan od vas, ne znam odakle bih uopšte počeo."

„Sačekaj još nedelju dana", rekao je Džejs. „Još nedelju dana ovde na Institutu. Pruži sebi priliku. Ema mi je kazala kako si odbio one demone koji su ti ubili tatu. Tako nešto samo Senolovac može da uradi."

Kit se gotovo nije ni sećao borbe s demonima u očevoj kući, ali je znao šta mu se tada desilo. Telo mu se samo pokrenulo i on se upustio u borbu, čak je, na neki čudan i potajan način uživao u njoj.

„Ti to zaista jesi", rekao je Džejs. „Senolovac. Delom anđeo. Imaš krv anđela u venama. Herondejl si. Što, inače, ne samo da znači da si član jedne porodice koja zapanjujuće dobro izgleda, već si takođe i član porodice koja ima mnogo dragocenih poseda, uključujući i otmenu kuću u Londonu i vlastelinsko imanje u Idrisu, na koja i sam, verovatno, polažeš prava. Mislim, ako si uopšte zainteresovan."

Kit pogleda prsten na Džejsovoj levoj šaci. Bio je glomazan, srebrn, izgledao je veoma staro. I skupoceno. „Pretvorio sam se u uvo."

„Zato ti i kažem da izdržiš još nedelju dana. Na kraju krajeva..." Džejs mu se široko nasmešio, „Herondejlovi nikada nisu umeli da odole izazovu."

„Demon Teutida?" Džulijan je, namrštivši se, rekao u slušalicu. „Pa to je bukvalno kao lignja, jelda?"

Odgovor je bio nerazgovetan: Ema je prepoznala Tibijev glas, ali ne i same reči.

„Aha, na molu smo", nastavio je Džulijan. „Nismo još ništa videli, ali tek smo stigli. Šteta što nemaju posebna parking-mesta odvojena za Senolovce..."

Delimično prateći Džulijanov glas, Ema se osvrnula oko sebe. Sunce samo što je zašlo. Oduvek je volela mol u Santa Moniki, još otkad su je kao malu roditelji tu dovodili da igra vazdušni hokej i vrti se na starinskom ringišpilu. Volela je i tamošnju lošu hranu – pljeskavice i mlečne napitke, pržene školjke i ogromne šarene lizalice – a i Pacifik Park, oronuli zabavni park na samom kraju mola koji je gledao pravo na Tihi okean.

Običnjaci su tokom godina slili milione dolara u pretvaranje mola u turističku atrakciju. Pacifik Park bio je ispunjen blistavim, novim zabavama; stare

pokretne tezge na kojima su prodavali čurose zamenili su onima na kojima se nude sladoled na kugle i zalogajčići s jastozima. Ali zato su daske pod Eminim stopalima i dalje bile iskrivljene i oronule, godinama izložene suncu i soli. U vazduhu su se i dalje osećali šećer i morska trava. Unaokolo se i dalje pronosila mehanička muzika sa ringišpila. I dalje je bilo onih igrica u kojima ste mogli da osvojite ogromne plišane pande. Isto kao što je i dalje bilo onog mračnog dela ispod mola gde su se okupljali dokoni običnjaci, a uz njih, ponekada, i neka mnogo opasnija stvorenja.

Tako je to kad si Senolovac, pomislila je Ema, gledajući u ogroman panoramski točak ukrašen svetlucavim led lampicama. Običnjaci su strpljivo čekali u redu koji se pružao na molu; iza ograde naziralo se tamnoplavo more po kom su se beleli talasi. Senolovci su uočavali lepotu u stvarima koje su običnjaci napravili – svetla s panoramskog točka koja su toliko jarko obasjavala površinu okeana da je izgledalo kao da vatromet pršti ispod vode: u crvenoj, plavoj, zelenoj, ljubičastoj i zlatnoj boji – ali su takođe uočavali i tamu, opasnost i trulež.

„Šta je bilo?” pitao je Džulijan. Gurnuo je telefon u džep gornjeg dela oprave. Vetar – na molu ga je uvek bilo, neprestano je duvao s okeana osećajući se na so i neka daleka mesta – nežno mu je podigao blago talasastu smeđu kosu, pa se činilo kao da mu ona ljubi obraze i slepoočnice.

Sumorne misli, htela je da mu kaže. Ali nije mogla. Džulijan je nekada bio osoba kojoj je sve mogla da kaže. Sad je bio osoba kojoj ništa nije mogla da kaže.

Naprosto je izbegla njegov pogled. „Gde su Mark i Kristina?”

„Tamo.” Pokazao joj je. „Tamo gde bacaju one obruče.”

Ema je ispratila njegov pogled do šarenog štanda kod kojeg su se ljudi takmičili ko može da nabaci plastični obruč preko grlića neke od desetak porađanih flaša. Nastojala je da se ipak ne oseća previše nadmoćno samo zato što običnjaci tako nešto smatraju teškim.

Džulijanov polubrat, Mark, držao je tri plastična obruča u ruci. Kristina je, crne kose pokupljene u urednu punđu, stajala kraj njega nasmejana, sladeći se karamelizovanim kokicama. Mark je bacio obruče: sva tri odjednom. Iako su poleteli u različitim pravcima, svi su završili oko grlića boce.

Džulijan uzdahnu. „Ništa, izgleda, od naše neupadljivosti.”

Radosna klicanja i uzdasi neverice začuše se od običnjaka oko štanda. Na svu sreću, nije ih bilo mnogo, pa je Mark uspeo da pokupi nagradu – nešto u plastičnoj kesi – i utekne im bez mnogo halabuke.

Zaputio se ka njima zajedno s Kristinom. Vrhovi špicastih ušiju virili su mu kroz uvojke plave kose, ali je postavio opsene na sebe da ih običnjaci ne bi videli. Mark je bio poluvila, a podzemljaška krv koju je nosio u sebi, nazirala mu se upravo u prefinjenim crtama lica, vrhovima ušiju i iskošenim očima i obrazima.

„Znači, radi se o demonskoj sipi?” pitala je Ema, čisto da prekine muk između njih dvoje. U poslednje vreme često je vladao muk između nje i Džulijana. Prošle su tek dve nedelje otkad se sve promenilo, ali je ona u dubini duše osećala razliku. Osećala je udaljenost, mada je on stalno bio besprekorno učitiv i ljubazan otkako mu je rekla za svoju vezu s Markom.

„Izgleda da je tako”, rekao je Džulijan. Sad su već mogli da čuju Marka i Kristinu; Kristina je dovršila karamel-kokice i sad je tugaljivo gledala u kesu u nadi da ih ima još. Ema ju je potpuno razumela. Mark je pak zurio u svoju nagradu. „Penje se uz mol da bi zgrabila ljude koji se nožu naginju preko ograde kako bi slikali uglavnom decu. I sve je drskija. Neko ju je, navodno, ugledao u zabavnom parku kod stonog hokeja... je l' ti to zlatna ribica?”

Mark mu ispruži plastičnu kesicu. Neka narandžasta ribica plivala je ukrug u njoj. „Najbolja patrola ikada”, rekao je. „Nikada do sada nisam osvojio ribicu!”

Ema uzdahnu u sebi. Mark je nekoliko godina svog života proveo u Divljoj hajci, potpuno razularenoj skupini divljih vila. Jahali su nebom na raznoraznim čarobnim stvorenjima – motorima, konjima, jelenima, ogromnim iskeženim psima – i harali bojnim poljima, odnoseći dragocenosti s tela izginulih koje su potom kao danak davali vilinskim dvorovima.

Prilično se dobro prilagođavao povratku svojoj senolovačkoj porodici, ali je običan život katkad još uvek umeo da ga iznenadi. Sada je primetio da svi zure u njega podignutih obrva. Uznemirio se i zaštitnički spustio ruku Emi preko ramena, držeći kesu drugom rukom.

„Osvojih ti ribicu, zlatokosa moja”, rekao joj je, te je poljubi u obraz.

Bio je to topli poljubac, nežan i mek, a Mark je mirisao kao i inače: na hlađan spoljni vazduh i zeleno rastinje. Bilo je sasvim logično, pomislila je Ema, što je Mark pretpostavio da svi tako zure jer očekuju da joj on pokloni osvojenu nagradu. Ona mu je, na kraju krajeva, ipak bila devojka.

Zabrinuto je razmenila pogled s Kristinom koja je na to iskolačila crne oči. Džulijan je izgledao kao da će izbljuvati krv iz sebe. Doduše, tako je izgledao samo nakratko pre nego što će ponovo navući ravnodušan izraz na lice, ali se Ema ipak povukla od Marka, smeškajući mu se kao da se izvinjava.

„Riba ne bi preživela pored mene”, rekla je. „Pa, biljke uvenu samo kad ih pogledam.”

„Pretpostavljam da bih i ja naišao na iste poteškoće”, rekao je Mark posmatrajući ribicu. „Šteta... taman sam hteo da je nazovem Magnus, jer joj krljušti tako lepo svetlucaju.”

Kristina se zakikota na to. Magnus Bejn bio je vrhovni veštac Bruklina, i gajio je slabost prema šljokicama.

„Valjda bi onda bilo najbolje da je pustim”, rekao je Mark. Pre nego što je bilo ko stigao bilo šta da kaže, prišao je ogradi mola i prosuo i ribu i sve iz kese u more.

„Ko od vas želi da mu saopšti da su zlatne ribice slatkovodne ribe i da ne mogu da prežive u okeanu?” pitao ih je Džulijan tiho.

„Ja baš i ne bih”, rekla je Kristina.

„Je l' on to upravo ubio Magnusa?” pitala je Ema, ali Džulijan nije stigao da joj odgovori pošto se Mark ponovo okrenuo prema njima.

Na licu mu više nije bilo ni traga od osmeha. „Upravo se nešto uzveralo uz stub mola. Nešto što ni u kom slučaju nije izgledalo ljudski.”

Emi se koža blago naježila. Démoni, koji su obitavali u okeanu, retko kada su se mogli videti na kopnu. Ponekada je imala noćne more u kojima bi okean izbljuvao sve iz sebe na plažu: svašta nešto zglavkasto, ljigavo, crno, sa sve pipcima, napola spljošteno težinom vode.

U roku od nekoliko sekundi, svi Senolovci imali su oružje u ruci – Ema je držala svoj mač Kortanu, zlatnu sablju koju je dobila od roditelja. Džulijan je stezao serafimsko sečivo, a Kristina svoj leptir-nož.

„Kuda je otišlo?” pitao je Džulijan.

„Prema završetku mola”, odgovorio je Mark; jedino on još nije izvadio nikakvo oružje, ali je Ema znala koliko je brz. U Divljoj hajci imao je nadimak Vilin-strelac zbog njegove hitrine i veštine s lukom i strelom, kao i s bodežima za bacanje. „Prema zabavnom parku.”

„Ja odoh tamo”, rekla je Ema. „Da pokušam da ga gurnem s ivice mola... Mark, Kristina, vi sidite dole da ga uhvatite ako pokuša da otpuzi nazad u vodu.”

Nisu ni stigli da joj klimnu glavama, pošto je već potrčala. Pletenice su joj se vijorile na vetru dok je sekla put kroz gomilu, jureći ka osvetljenom parku na kraju mola. Osećala je toplinu i čvrstinu Kortane u ruci dok su joj stopala letela po drvenim daskama iskrivljenim od vlage. Osećala se slobodnom, potisnuvši sve brige u stranu, kad je i telom i mislima mogla da se usredsredi na posao pred sobom.

Čula je bat koraka iza sebe. Nije morala da se osvrće da bi znala da se radi o Džulsu. Uvek je koračao uz nju dok se godinama borila kao Senolovac. Prolivao je svoju krv isto kada i ona svoju. Spasavao joj je život, spasavala ga je i ona njemu. Bio je deo njenog ratničkog bića.

„Eno ga”, čula je kad je rekao, mada je i sama već videla: neke mračne, pogrbljene obrise koji su se penjali uz potporne stubove panoramskog točka. Korpe su se i dalje okretale na njemu, ljudi su u njima radosno vrištali, nesvesni dešavanja oko sebe.

Stigavši do reda ispred točka, Ema poče da se gura napred. Pre nego što su stigli na mol, ona i Džulijan stavili su rune za opsenu na sebe, pa su bili nevidljivi pred očima običnjaka. Što nije značilo da ovi nisu mogli da oseće njihovo prisustvo. Običnjaci su počeli da psuju i viču stojeći u redu dok se ona laktala i gazila ih ne bi li se probila napred.

Jedna od korpi upravo se spuštala odozgo i novi par se – neka devojka koja je jela ružičastu šećernu vunu i njen mršavi dečko skroz u crnom – upravo spremao da uđe u nju. Pogledavši gore, Ema je ugledala demona Teutidu kako se migolji na vrhu potpornog stuba. Opsovala je, progurala se pored tog para i zamalo ih oborila ne bi li uskočila u korpu. Bila je osmougaona, s klupom postavljenom uz ogradu, tako da je na sredini bilo dovoljno mesta za stajanje. Čula je iznenađene povike kad se korpa vinula, udaljavši je od meteža koji je napravila za sobom, a onaj par koji je trebalo da se ukrca ostao je da viče na čoveka koji je proveravao karte, dok su ljudi u redu iza njih vikali jedni na druge.

Korpa joj se zatresla pod nogama kad je Džulijan uskočio odmah do nje i zaljuljao je. Podigao je glavu. „Vidiš li ga?”

Začkiljila je. Bila je sigurna da je videla demona, mada je sada očito negde nestao. Iz ovog ugla, panoramski točak ličio je na gomilu jarkih lampica, prečki koje su se obrtale i belih gvozdenih šipki. U prve dve korpe ispod nje i Džulijana nije bilo nikoga; dole verovatno još uvek nisu uspeli da uspostave red.

Odlično, pomislila je Ema. Što ih je manje na točku, to bolje.

„Čekaj!” Džulijan ju je uhvatio za ruku i okrenuo ka sebi. Celo telo joj se zgrčilo. „Rune”, rekao je kratko i ona je shvatila da drži stelu u drugoj ruci.

Korpa se još uvek dizala. Ema je ispod njih mogla da vidi plažu, tamnu vodu koja se prelivala po pesku i brda Palisejds parka koja su se uspravno uzdizala iza auto-puta oivičena drvećem i zelenilom.

Zvezde su se slabo nazirale kroz jarku svetlost koja se širila iznad mola. Džulijan ju je držao za ruku, ni grubo ni nežno, više s nekom hirurški odmerenom uzdržanošću. Okrenuo ju je, i stela mu hitro zaigra po njenom zglobu, crtajući joj rune za zaštitu, rune za brzinu, okretnost i pojačani sluh.

Već se dve nedelje nije našla bliže Džulijanu nego sada. Zbog toga se i osećala ošamućeno, pomalo opijeno. Pognuo je glavu, očiju uperenih u posao pred sobom, pa ga je Ema sada gutala pogledom, koristeći pruženu priliku.

Svetla na točku zasijala su žutom bojom čilibara i posula mu preplanulu kožu zlatom. Kosa mu je padala preko čela u prelepim talasima. Znala je koliko mu je koža u uglovima usana bila meka, znala je i da bi mu ramena bila snažna, čvrsta i živa pod njenim dodirima. Trepavice su mu bile dugačke i guste,

toliko tamne da se činilo kao da su obojene ugljenom; čak je očekivala da će mu ostaviti crni prah povrh jagodica kad je trepnuo.

Bio je prelep. Oduvek je bio prelep, ali je ona to prekasno primetila. I zato je sada stajala stežući ruke kraj sebe, bolnog tela jer nije smela da ga takne. Nikada više neće smeti da ga takne.

Dovršio je posao i okrenuo dršku stele prema njoj. Prihvatila ju je bez reči, dok je on pomerao kragnu majice ispod gornjeg dela oprave. Koža mu je tamo bila za nijansu svetlija od preplanule kože lica i šaka, ispresekana izbledelim belim Znakovima iskorišćenih runa.

Morala je da mu se primakne kako bi mu nanela Znakove. Rune se rascvetale pod vrhom stele: za okretnost i noćni vid. Glava joj je dopirala do njegove brade. Zurila mu je pravo u vrat, te je primetila kad je progutao knedlu.

„Samo mi reci”, rekao je. „Samo mi reci da te čini srećnom. Da te Mark čini srećnom.”

Naglo je trgla glavu. Dovršila je rune; pružio je ruku i uzeo joj stelu iz nepomične šake. Činilo joj se da je prošla čitava večnost otkako je poslednji put gledao pravo u nju; oči su mu poprimile tamnoplavu boju noćnog neba i mora, koji su se prostirali svuda oko njih dok su se dizali ka vrhu točka.

„Srećna sam, Džuls”, rekla je. Šta je jedna laž među toliko drugih? Nikada nije bila neko ko s lakoćom laže, ali počela je nekako da se snalazi. Kad sigurnost voljenih zavisi od toga, shvatila je da ipak ume da laže. „Ovakvo je... ovakvo je pametnije i sigurnije za oboje.”

Meke crte usana na to mu se stegnuše u čvrstu liniju. „Nisam na to...”

Odjednom je zinula. Nešto se domigoljilo iza njega – nešto boje nafte što se račvastim pipcima držalo za prečke točka. Usta su mu bila razjapljena u punom krugu načičkanom zubima.

„Džuls!” viknula je i bacila se iz korpe ne bi li se uhvatila za jednu od tankih gvozdених šipki koje su se pružale između prečki. Držeći se jednom rukom, zamahnula je Kortanom i zaparala Teutidu taman kad se ova bila propela. Urliknula je, i ihor prsnu iz nje; Ema je vrisnula kad joj je poprskao vrat i opekao kožu.

Nečiji se nož zabi u demonovo okruglo, nažljebljeno telo. Pridigavši se na prečku, Ema pogleda dole i ugleda Džulijana kako stoji na ivici korpe s drugim nožem uveliko spremnim u šaci. Spustio je pogled niz ruku da nanišani i bacio drugi nož...

I ovaj zvecnu na pod prazne korpe. Teutida im je, neverovatno brza, nestala s vidika. Ema je ispod sebe čula kako beži po gomili metalnih šipki koje su činile unutrašnji deo točka.

Usukala je Kortanu, te poče da se spušta niz dugačku prečku, krenuvši ka dnu točka. Led svetla prasnuše oko nje ljubičastim i zlatnim sjajem.

Po rukama je imala ihora i krvi, zbog kojih joj je spuštanje bilo klizavo. Pogled s točka bio je neočekivano divan, more i pesak širili su se oko nje sa svih strana kao da visi s ruba samog sveta.

Osećala je ukus krvi i soli u ustima. Nazirala je i Džulijana ispod sebe, izašao je iz korpe i sad se spuštao jednom od nižih prečki. Podigao je glavu ka njoj, i pokazao rukom na nešto; ispratila je pogledom njegovu ruku i ugledala Teutidu gotovo na samoj sredini točka.

Mlatarala je pipcima oko sebe udarajući samo srce točka. Emi su se čak i kosti zatresle. Izvila je vrat da proverí šta to radi i sva se sledila – u samoj sredini nalazio se ogromni klin koji je pridržavao točak na potpornim stubovima. Teutida je sada cimala taj klin, nastojeći da ga iščupa. Ukoliko demon uspe u

svojoj nameri, ceo točak će spasti s oslonca i skotrljati se s mola poput točka otpalog s bicikla.

Nije se zavaravala, znala je da niko na tom točku, niti bilo ko u njegovoj blizini, ne bi preživeo. Točak bi se srušio i smrskao sve pod sobom. Démoni su se hranili uništenjem i energijom smrti. Ovo bi za njih bila prava gozba.

Panoramski točak se zanjihao. Teutida je pipcima čvrsto stegla gvozdeni klin u samom srcu točka i sad je pokušavala da ga savije. Ema ubrza s puzanjem, ali je bila predaleko od sredine točka. Džulijan je bio mnogo bliže, ali je znala kakvo je oružje poneo sa sobom: dva noža, koja je već bacio, i serafimska sečiva, koja nisu bila dovoljno dugačka da bi njima dohvatio demona.

Podigao je pogled prema njoj kad je istegao telo duž gvozdene šipke i obavio levu ruku oko nje kako bi se zadržao, pa je ispružio drugu ruku raširene šake.

Odmah je znala, bez ikakvog razmišljanja, šta je smislio. Duboko je udah-nula i pustila se sa prečke.

Dok je padala pravo prema Džulijanu, ispružila je ruku kako bi se uhvatila za njegovu. Ščepao ju je i čvrsto stegnuo, i ona začu kako stenje kad je preuzeo na sebe i njenu težinu. Zabacila se naniže, držeći se levom šakom za njegovu desnu, pa je drugom rukom istrгла Kortanu iz korica. Nošena zaletom, poletela je prema sredini točka.

Demon Teutida podigao je glavu kad se vinula prema njemu i ona mu je prvi put spazila oči – bile su ovalne, zamućene zaštitnim slojem nalik ogledalu. Gotovo da su se razrogačile poput ljudskih kad je obušila Kortanu i zarila mu je u glavu pravo u mozak.

Zamlatao je pipcima u poslednjem, samrtnom ropcu, dok mu telo nije spalo s oštrice i skliznulo dole niz jednu od žbica točka. Stigavši do kraja, skotrljao se dole.

Ema začu pljuskanje vode negde u daljini. Ali nije imala vremena za razmišljanje. Džulijan ju je još jače stegao za ruku, pokušavajući da je povuče gore. Gurnula je Kortanu u korice kad ju je nekako povukao na prečku na kojoj je i sam bio opružen i ona se delom tela nezgrapno srušila preko njega.

Zadihan, još uvek ju je držao za ruku. Pogledi su im se spojili, samo na sekund. Točak se i dalje okretao, spuštajući ih ka tlu. Ema je sada već videla okupljene običnjake na plaži i svetlucanje vode duž obale, čak i jednu tamno-kosu i jednu plavokosu glavu koje su mogle biti Kristinina i Markova...

„Odličan timski rad”, rekao je Džulijan naposletku.

„Slažem se”, rekla je, i zaista je tako mislila. To i jeste bilo najgore: što je bio u pravu, što i dalje savršeno sarađuju kao *parabataiji*. Kao saborci. Kao dva uparena vojnika koji se nikada, nikada neće razdvojiti.

Mark i Kristina čekali su ih ispod mola. Mark je izuo obuću i sad je stajao u okeanu. Kristina je baš sklapala svoj leptir-nož. Pesak se ispred nje sušio od nečega ljigavog.

„Jeste li videli kad se ono nešto lignjoliko srušilo s panoramskog točka?” pitala ih je Ema kad im se približila zajedno s Džulijanom.

Kristina joj klimnu glavom. „Srušilo se u plićak. Nije bilo skroz mrtvo, pa ga je Mark izvukao na plažu da ga dokusurimo.” Šutnula je nogom pesak ispred sebe. „Baš je bilo ogavno, Mark je sav bio sluzav.”

„Mene je poprskalo ihorom”, rekla je Ema, proveravajući uflekanu opravu. „Neki mnogo brljavi demon.”

„Ali si ti zato i dalje prelepa”, rekao je Mark uz galantan osmeh.

Ema mu se takođe nasmešila, koliko je već mogla. Bila je neizrecivo zahvalna Marku koji je igrao svoju ulogu bez reči protivljenja, iako mu je sigurno bilo čudno. Kristina je smatrala da Mark ipak jeste izvlačio nešto iz tog njihovog pretvaranja, ali Ema nije mogla da zamisli šta. Nije da je voleo da laže – mnogo je godina proveo među vilama koje nisu bile sposobne da izgovaraju neistine, pa mu je to sada bilo neprirodno.

Džulijan se udaljio od njih i sad je ponovo nešto tiho govorio preko telefona. Mark je dogacao do njih iz vode, pa je ugurao mokra stopala u čizme. Ni on ni Kristina nisu bili sasvim pod opsenom, pa je Ema primetila kako običnjački prolaznici zure u njih dok joj prilazi – zato što je bio visok, prelep, i zato što su mu oči blistale jače od svetla panoramskog točka. I zato što mu je jedno oko bilo plavo, a drugo zlatno.

A i zato što je zračio nečim, nečim neobjašnjivo stranim, nekim tragom vilinske neukrotivosti zbog koje bi Ema uvek pomislila na netaknuta prostranstva, na slobodu i bezakonje. *Ja sam jedan izgubljeni dečak*, kao da je govorio očima. *Pronađi me*.

Stigavši do Eme, podigao je ruku i sklonio joj pramen kose s lica. A nju osećanja preplaviše poput talasa – tuga i uzbuđenje, žudnja za nečim, mada nije znala za čim.

„Dijana je zvala”, rekao je Džulijan, a Ema je i bez okretanja mogla da mu zamisli lice dok im se obraćao – pribranost, promišljenost i obazrivo razmatranje datih okolnosti. „Džejs i Klari su stigli s porukom od Većnice. Održaće sastanak na Institutu, pa hoće da odmah dođemo.”